

EVA BJÖRG,
ÆGISDÓTTIR

TICHÉ KROKY NA SCHODECH

THRILLER DRSNÝ
JAKO ISLANDSKÁ
ZIMA

PŘELOŽILA MARTINA KAŠPAROVÁ

**TICHÉ
KROKY
NA
SCHODECH**

© 2018 Eva Björg Ægisdóttir

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Kašparová, 2025

Cover © kid-ethic/Mark Swan, 2025

Maps © Daniel Pocar, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6506-5 (pdf)

EVA BJÖRG,
ÆGISDÓTTIR

TICHÉ
KROKY
NA
SCHODECH

přeložila Martina Kašparová

VENDETA

Hvalfjardarsveit

Akranes

Reykjavík

Akranes

Zaslechne ho mnohem dřív, než se objeví. Vrzání schodů, po nichž nezvaný host stoupá vzhůru. Jeden obezřetný krok za druhým. Snaží se našlapovat tiše, nechce nikoho probudit – ještě ne. Kdyby šla po schodišti takhle pozdě v noci ona, dostala by se nahoru bez povšimnutí. Jenže to on nedokáže. Nezná jednotlivé schody tak dobře jako ona, neví, kam je nejlepší došlápnout.

Vší silou zamhouří oči, stiskne víčka, až to bolí. Dýchá zhluboka, klidně. Doufá, že muž neuslyší zběsilý tlukot jejího srdce; takhle buší jedině bdělému člověku. Bdělému vystrašenému člověku. Pamatuje si, jak jí tatínek dovolil, aby si poslechla jeho srdce. Běhal po schodech nahoru a dolů, jistě to zopakoval tak tisíckrát, pak se zastavil a křikl na ni.

„Poslouchej. Poslechni si, jak rychle mi teď tluč srdce. Je to proto, že když se hýbeme, potřebuje tělo víc kyslíku a srdce se mu snaží ten kyslík dodat,“ vysvětloval.

Jenže ona teď leží zcela nehnutě, a srdce jí přesto buší mnohem rychleji než kdysi to tatínkovo.

Blíží se k ní.

Rozezná zvuk posledního schodu, stejně jako zná zvuk střechy, když fouká vítr, a vrznutí dveří dole, když se vrací domů maminka. Za víčky se jí roztančí hvězdičky. Vznášejí se před ní, zcela odlišné od hvězd na nebi, které se pohybují jen zřídka. To ovšem uvidíte, jenom když se díváte dost dlouho a máte velké štěstí. A to ona nemá. Nemá ho nikdy.

Cítí, jak stojí nad ní. Sípe jako starý muž. Do nosu jí pronikne pach cigaret a ona ví, že kdyby vzhlédla, setká se s jeho tmavě šedýma očima. Bezděky povytáhne peřinu, aby si o něco lépe zakryla obličej. Ale schovat se nedokáže. Ten drobný pohyb ji nejspíš prozradí a on pochopí, že spánek jen předstírá. Ne že by na tom záleželo.

Nezáleželo na tom nikdy.

Elma neměla strach. Zažívala ovšem podobný pocit. Zpočené dlaně, rychlý tlukot srdce. Nebyla ani nervózní. Nervózní byla, když musela mluvit před lidmi, a tehdy rudla. Nejen v obličeji, kde mohla červeně zakrýt silnou vrstvou make-upu, ale i na krku a na hrudi. Naskákaly jí tam dobře patrné červené a bílé skvrny.

Nervózní byla, když šla v deváté třídě na rande s Viďarem. Coby patnáctiletá holka s flekatým hrudníkem a tlustou vrstvou řasenky se vyplížila z domu a doufala, že rodiče neuslyší bouchnutí vstupních dveří. Čekala na něj na rohu, kde ji vyzvedl. Seděl na zadním sedadle, jelikož byl moc mladý na to, aby směl řídit, ale o to se postaral jeho kamarád. Nejeli dlouho a stihli si vyměnit jen pár slov, když se k ní naklonil a strčil jí jazyk do úst. Nikdy předtím se s nikým nelíbala a Viďarův jazyk jí připadal velký a otravný, ale nezastavila ho. Zatímco se líbali, kamarád dál v klidu řídil a ona si všimla, jak se tu a tam dívá do zrcátka a sleduje je. Dovolila Viďarovi, aby se jí dotýkal pod oblečením, a předstírala, že se jí to líbí. Jeli stejnou ulicí jako právě teď ona, z reproduktorů zněla písnička skupiny Lifehouse, v kufru auta duněly basy. *There's nothing else to lose, there's nothing else to find.* Když si na to vzpomněla, otrásla se.

V chodníku před domem jejích rodičů zely trhliny. Zaparkovala a chvíli si je prohlížela. Představovala si, že se prohlubují a rozšiřují a její staré volvo se nakonec svezde do

čerstvě vzniklé díry s pohyblivým pískem. Trhliny zdobily chodník už od jejího dětství. Tehdy byly sice o něco menší, ale ne o tolik. V modrém domě naproti bydlela Silja a na chodníku si často hrály. V jedné hře představovala největší trhlinka obrovitánskou rokli plnou rozžhaveného magmatu a ohnivých jisker, které létaly bezmála až k nim.

V modrém domě – vlastně už nebyl modrý, ale bílý – nyní bydlela rodina se dvěma chlapečky. Oba byli světloušší, ostříhaní na páže. Kde bydlí Silja, netušila. Naposledy s ní mluvila zhruba před čtyřmi lety. Možná to je i déle.

Vystoupila z auta a vydala se k domu. Než otevřela dveře, znovu se zadívala na trhliny v chodníku. Teď, po více než dvaceti letech, se jí představa, že v nich zmizí, nezdála zase tak špatná.

O několik týdnů později

Elmu probudil vítr. Zůstala ještě dlouho ležet, poslouchala jeho kvílení za oknem a přitom se dívala na bíle vymalovaný strop v bytě. Když z postele konečně vstala, bylo už tolik hodin, že jí nezbývalo než na sebe bezmyšlenkovitě hodit oblečení, popadnout banán posetý hnědými skvrnami a vyřítit se ven. Jakmile vyběhla z domu, do tváří se jí zahryzl ledový vítr. Zapnula si zimní bundu, na hlavu nasadila kapuci a dál pospíchala tmou. Záře pouličních lamp osvětlovala chodník a šedý asfalt se třpytil po mrazivé noci. Do ticha se rozléhalo křupání pod podrážkami jejích bot – v ulicích Akranesu se to onoho sobotního rána ke konci listopadu lidmi zrovna nehemžilo.

Několik minut poté, co opustila teplo svého bytu, stála před světle zeleným domem, ve kterém sídlila akraneská policie. Když Elma brala za studenou kliku, pokoušela se zklidnit svůj dech. Vstoupila dovnitř a ocitla se před recepcí, kde seděla starší žena s telefonem u ucha. Měla světlé kudrnaté vlasy a opálený, vysušený obličej. Zvedla ukazováček s červeně nalakovaným nehtem na znamení, ať Elma chvíli počká.

„Já mu to řeknu, Jói. Víím, že je to nepřípustné, ale těžko z toho můžeme udělat policejní případ; jedná se o toulavé kočky, takže bych ti doporučila, abys zavolal veterinárnímu inspektorovi. Jói...” Žena poodtáhla sluchátko od ucha a omluvně se na Elmu usmála. „Poslyš, já toho teď

moc nezmůžu. Až příště půjdeš na nákup, nezapomeň zavřít okno... Jo, já vím, že tyhle marocké koberce jsou přílišně drahé. Ozvu se ti později, Jói. Měj se hezky.“

Položila sluchátko a povzdechla si.

„V dolní části města bojují s toulavými kočkami. Chlap, co volal, si odběhl do obchodu a nechal otevřené okno. Jedna z těch kočičích potvor mu samozřejmě vlezla do bytu a počůrala a pokálela starý koberec v obývacíku. Chudák chlap,“ potrásla žena hlavou. „Dost už ale o tom; co můžu udělat pro vás, moje milá?“

„Dobrý den.“ Elma si odkašlala a uvědomila si přitom, že si nevyčistila zuby. Na jazyku pořád ještě cítila chuť banánu. „Jmenuji se Elma Jónsdóttir. Mám dnes domluvenou schůzku s Hörðurem.“

„No jistě, moc dobře vím, kdo jste,“ opáčila žena, vstala a podala jí ruku. „Já se jmenuju Guðlaug, ale klidně mi říkejte Gulla. Pojdte proboha dál a ani si nesundávejte bundu. Tady ve vestibulu je příšerná zima; už několik týdnů žádám, aby opravili tenhle radiátor, ale pro finančně krvácející policii to očividně není priorita,“ hlesla unaveně. „Jakpak se daří vašim rodičům? Jistě jsou moc rádi, že jste se vrátila domů, ale tak už to v Akranesu chodí: jinde líp není a většina lidí se sem zase vrátí, když jim dojde, že v hlavním městě jim pšenka nepokvete,“ vyhrllila ze sebe Gulla, podle všeho jedním dechem. Elma trpělivě čekala, až domluví.

„Mají se dobře,“ odpověděla, jakmile k tomu dostala příležitost. Mezitím se pokoušela rozpomenout, jestli by měla Gullu znát. Od chvíle, kdy se do Akranesu před pěti týdny přistěhovala, ji na ulici neustále někdo, koho nepoznávala, zastavoval a dával se s ní do řeči. Obvykle stačilo jen přikyvovat a usmívat se.

„Panebože, promiňte, já si vždycky pustím pusu na špacír, ale však si na to zvyknete. Nejspíš si na mě nevzpomínáte, ale když jste byla šestiletá žába, bydlela jsem ve stejném

vchodu jako vy. Doteď si pamatuju, jak roztomilá jste byla první školní den s tou velkou aktovkou na zádech," pokračovala Gulla a rozesmála se na celé kolo.

„Jo... jo, to si matně vybavuju, minimálně tu aktovku," přiznala Elma. V duchu uviděla nejasné obrysy velké žluté obludy, kterou jí pověsili na záda a která vážila bezmála čtvrtinu její tehdejší hmotnosti.

„A teď jste se vrátila," usmála se Gulla.

„Jo, už to tak vypadá," odvětila Elma lehce rozpačitě. Takhle vřelé přijetí nečekala.

„Tak jo, v tom případě asi bude nejlepší, když vás zavedu rovnou k Hörðurovi. Říkal mi, že se za ním dnes stavíte." Gulla jí pokynula, ať ji následuje.

Kráčely chodbou po podlaze pokryté linoleem a zastavily se před dveřmi, na nichž visel malý kovový štítek s vyrytým jménem Hörður Höskuldsson.

„Jak znám Hörðura, tak nás neslyší, protože má na uších sluchátka a poslouchá rádio. Jinak než s tím aparátem nepracuje a já jsem nikdy nepochopila, jak to dokáže." Gulla si hlasitě povzdechla a rázně zaklepala na dveře. Nečekala na odpověď a otevřela.

U psacího stolu seděl muž, soustředěný pohled upíral na obrazovku před sebou. Sluchátka měl na uších, přesně jak Gulla předvíдалa. Jakmile zaznamenal pohyb, zvedl hlavu a bleskově si je sundal.

„Dobrý den, Elmo, vítejte," pozdravil ji Hörður s přátelským úsměvem na rtech. Vstal, přes stůl k ní napřáhl ruku a pak ji vybědl, ať se posadí.

Určitě mu bylo hodně přes padesát, vlasy měl prošedivělé a úhledně se mu vlnily podél protáhlého obličeje. Elma si všimla jeho drobných prstů a pečlivě upravených nehtů. Představila si, jak si je po večerech piluje doma před televizí. Bezděky si schovala ruce do klína, aby nebyly vidět její okousané nehty.

„To se na to podívejme, tak vy jste se rozhodla přestěhovat zpátky domů do Akranesu – a my z toho budeme mít užitek.“ Opřel se, prsty si propletl na hrudníku a prohlížel si ji. Hlas měl hluboký a oči podivně světle modré.

„Jo, asi se to dá tak říct,“ přitakala Elma a narovнала se. Najednou si připadala jako malá holka, která něco provedla a zavolali si ji do ředitelny. Cítila, jak jí hoří tváře, a doufala, že si toho Hörður nevšimne. Což nebylo moc pravděpodobné. Ráno se nestihla namalovat, a červen tak nedokázalo nic skrýt.

„Vím, že jste pracovala u kriminální policie v Reykjavíku. Jeden z našich zaměstnanců se čirou náhodou rozhodl zkusit štěstí v hlavním městě, a vy tudíž v podstatě zaujmete jeho pozici.“ Naklonil se k ní a rukou si podepřel bradu. „Každopádně musím přiznat, že mě trochu překvapilo, když mi zavolal váš tatínek. Čistě ze zvědavosti – co vás přimělo k rozhodnutí vrátit se po pěti letech v Reykjavíku sem?“

„Asi mi chybělo tohle město,“ odvětila Elma a snažila se, aby to znělo přesvědčivě. „Dlouho jsem zvažovala, že se sem vrátím,“ dodala. „Žije tady celá moje rodina. Pak byl najednou na prodej byt, který se mi zamlouval, a tak jsem se ho rozhodla koupit.“ Usmála se a doufala, že mu taková odpověď postačí.

„Rozumím,“ přikývl Hörður klidně a po chvíli pokračoval: „Možná vám nedokážeme nabídnout stejné zázemí ani stejné tempo jako v Reykjavíku, ale můžu vám slíbit, že i když Akranes působí na první pohled jako poklidné město, spočívá nám toho na bedrech víc než dost. Spousta se toho odehrává pod povrchem, a tak tu určitě nebudete sedět se založenýma rukama. To zní dobře, ne?“

Elma přikývla, ačkoli si nebyla jistá, nakolik vážně to Hörður myslí. Podle jejího názoru byl Akranes stejně klidný, jak vypadal.

„Jak už pravděpodobně víte, šéfuju místnímu kriminálnímu oddělení a vy budete pracovat pod mým vedením. Slouží se tu na směny, ve službě jsou vždy čtyři policisté a jeden nadřízený. V Akranesu působí také centrální kriminální oddělení pro celý západní Island. Pracujeme na klasické denní směny, jak to znáte z Reykjavíku. Jo, a zapomněl jsem, že si tu všichni tykáme. Co kdybych tě tu v rychlosti provedl?“ Vstal, otevřel dveře a pokynul Elmě, aby ho následovala.

Policejní stanice v Akranesu v mnohém připomínala tu reykjavickou, jen byla mnohem menších rozměrů. Vládla tam stejná institucionální atmosféra jako v jiných státních zařízeních. Na podlaze bylo světle hnědé linoleum a na oknech bílé rolety a světlé závěsy. Kanceláře zdobil nábytek ze světlého březového dřeva. Na druhém konci stanice ukázal Hörður Elmě čtyři cely.

„Jedna je momentálně obsazená – včerejší večer byl podle všeho bujarý, ale snad se panáček brzo probudí a bude se moct vrátit domů,“ poznamenal, pousmál se a pohladil si husté upravené vousy. Otevřel prázdnou celu, která se téměř nelišila od cel v Reykjavíku: malá podlouhlá místnost s lůžkem pro jednoho.

„Tohle vypadá všude stejně, nijak zvlášť zajímavě,“ okomentoval to.

Elma přikývla. Podobné cely viděla v Reykjavíku mnohokrát – šedé zdi a tvrdá lůžka, na nichž chtěl málokdo strávit víc než jednu noc.

Pak se vydala za Hörðurem do chodby, kde začínaly kanceláře. Zastavil se u jedněch dveří, otevřel je a vybídl ji, ať vstoupí. Udělala to a rozhlédla se po kanceláři. Psací stůl byl malý, ale bez problémů se na něj vešel počítač a všechno ostatní, co potřebovala k práci. Navíc měl uzamykatelné zásuvky a na jeden konec někdo postavil květináč. Rostlina v něm naštěstí vypadala jako nějaký druh kaktusu, který

nevyžaduje moc péče. Elmě se však kdysi podařilo zahubit i kaktus.

„Tady budeš sedět,“ usmál se Hörður. „Gulla to tu před pár dní pěkně uklidila. Tvůj předchůdce Pétur po sobě nechal hromadu dokumentů a krámů, ale myslím, že v pondělí to tu pro tebe bude všechno nachystané.“

„To vypadá dobře,“ řekla Elma a úsměv mu opětovala.

Přešla k oknu a podívala se ven. Z okenní tabulky vycházel chlad a Elmě naskočila na rukou husí kůže. Naproti policejní stanici stály bloky domů, depresivní a nudné. Jako malá si Elma hrála v jejich suterénu. Velké prázdné chodby páchly zatuchlinou a gumou pneumatik uskladněných v kolárně. Ideální hřiště pro děti.

„Tak jo, to je víceméně všechno,“ promnul si ruce Hörður. „Nekoukneme se, jestli někdo neudělal kafe? Než půjdeš domů, musíš si dát aspoň jedno.“

Vešli do kuchyně. U menšího stolu seděl muž, který se Elmě představil jako Kári, řadový policista. Sdělil jim, že ostatní ve službě museli vyrazit do terénu – večírek v jednom bytovém domě se protáhl dlouho do rána a ne všichni obyvatelé z toho byli nadšení.

„Brzo poznáš, jak je super dostat se z frmolu v hlavním městě sem na venkov,“ prohlásil. Když se usmíval, mhouřil hnědé oči, takže bylo vidět jen lesknoucí se černé zorničky. „Vlastně už se to tady nedá považovat za venkov, všechno je na vzestupu. Domy se tu prodávají jako na běžícím páse. Vypadá to, že do Akranesu chtějí všichni.“ Hlasitě se rozchechtal.

„Bude to každopádně změna,“ opáčila Elma a nedokázala se ubránit úsměvu. Chechtající se muž vypadal jako postavička z kresleného seriálu.

„Je fajn, že se k nám přidáš; popravdě jsme se trochu báli, co bude, až přijdeme o Pétura – patřil na stanici k těm nejzkušenějším mazákům. Po desítkách let práce zatoužil po

změně a nabrnknul si nějakou ženskou z Reykjavíku. Obě jeho děti už dávno vyletěly z hnízda.“ Hörður nalil kávu do dvou šálků a jeden jí podal. „Chceš mléko nebo cukr?“ zeptal se a podal jí fialovou krabici s trvanlivým mlékem.

Když Elma policejní stanici opustila, začalo se už rozednívat, pouliční lampy ovšem dosud svítily. Na silnicích bylo o něco víc aut a vítr se utišil. Od chvíle, kdy byla malá, se Akranes změnil. Zvětšil se a obyvatel přibýlo, ale Elmě se i tak zdálo, jako by se ve skutečnosti zase tak moc nezměnilo. Akranes byl pořád malé město, kde žilo kolem sedmi tisíc obyvatel, a člověk potkával den za dnem stejné tváře. Kdysi jí to pomýšlení připadalo zdrcující. Jako by se ji svět pokoušel uvěznit v malé bublině, zatímco pro ni byla přichystaná řada jiných věcí. Nyní na ni tato představa působila zcela opačně. Neměla vůbec nic proti tomu, zmizet do bubliny a zapomenout na okolní svět.

Šla pomalu, protože věděla, že doma na ni čeká nelehký úkol. Ještě pořád se zabýdlovala v bytě, který jí předali minulý víkend. Nacházel se v malém domě s osmi byty na dvou podlažích. Když byla malá, žádné domy na místě, kam se teď nastěhovala, nestály. Byla tam jen rozlehlá louka a občas koně, které Elma chodila krmit okoralým chlebem. Nyní tam vyrostla celá čtvrť nových domů, bytových i rodinných, a dokonce školka. Elma bydlela v přízemním bytě s velkou přední terasou. Dům měl dva vchody, malé společné prostory sdílené vždy čtyřmi byty, ale se sousedy se Elma zatím moc neseznámila. Nicméně věděla, že naproti ní žije mladík, kterého ještě ani nezahlédla. Nad ní bydlel Bárður – starší muž a předseda bytového družstva – a bezdětný pár ve středním věku. Oba na ni přátelsky kývli, kdykoli se potkali.

Celý týden strávila zařizováním nového domova. Současné vybavení jejího bytu představovalo jakousi všehochuť. V obchodě se zbožím z druhé ruky objevila nejrůznější

předměty: starou truhlu s vyřezávaným květinovým vzorem, pozlacenou stojací lampu a čtyři jídelní židle, které postavila ke stolu od rodičů. Byt už Elmě začal připadat celkem útulný, ale když ji přišla navštívit maminka, dalo se z jejího výrazu vyčíst, že na to má jiný názor.

„Ale Elmo, tohle je tak strašně... barevné,“ prohlásila vyčítavě. „Kam se poděl všechnen nábytek z vašeho starého bytu? Byl tak pěkný. Tak vkusný.“

Elma pokrčila rameny a dělala, že nevidí, jak se máma tváří, když jí lhostejně odpověděla, že ho při stěhování z Reykjavíku prodala.

„Doufám, že jsi za něj dostala aspoň slušně zaplacenou,“ poznamenala maminka a Elma se jen usmála, protože skutečnost byla zcela opačná.

Líbilo se jí být obklopená těmihle starými kousky. Buď to byly věci, které důvěrně znala, nebo takové, o nichž se domnívala, že mají zajímavou historii.

„Dobrý den,“ pozdravil Bárður, postarší muž z bytu o patro výš.

Elma byla tak ponořená do úvah, že si ho předtím nevšimla. Stál před domem a podupával na uvolněnou dlaždici u vchodu.

„Dobrý den.“ Elma mu zdvořile pokývla na pozdrav.

„Nezapomněla jste na schůzi zítra večer, vidíte že ne?“ řekl, když procházela kolem něj.

„Na schůzi?“ Elma se otočila a tázavě se na něj zadívala.

„Přece na schůzi bytového družstva! Tyhle dlaždice je potřeba opravit, víceméně všechno se to viklá. Dostali jsme na tu zakázku nabídku a musíme ji odhlasovat,“ zabručel a věnoval Elmě podmracený pohled.

Bárður měl pichlavé oči, kterými sledoval ostatní obyvatelé domu, když vysedával u sebe na balkóně. Podle Elminých rodičů mu manželka zemřela před několika lety po dlouhé nemoci. V týdně poté, co se Elma do domu nastěhovala,

nepropásl Bárður jedinou příležitost, aby jí zprostředkoval informace o nejrůznějších pravidlech, jichž si musejí být majitelé bytů vědomí. Bylo zakázané nechávat na chodbě jakékoli osobní předměty, i kdyby to bylo jen na pár hodin. V luxování a otírání prachu ve společných prostorech se střídali po dvou týdnech a štítky na poštovních schránkách a zvoncích musely být vytištěné určitým typem a velikostí písma. Pro zahradu platila stejná pravidla jako pro společné prostory: nesmělo se tam povalovat nic, co nebylo schváleno. Takže bylo nutné zvlášť probrat, jaké se před dvojicí vchodů koupí květináče a jaké se do nich zasadí rostliny.

„Jo, samozřejmě. Budu na to myslet,“ odvětila Elma ve se le a v duchu se proklínala. Na schůzi bytového družstva dočista zapomněla a dokázala si představit, že nedělní večer stráví jinak.

Bárður u ní zafukal před dvěma dny a předal jí vytištěný program schůze. Nespokojil se s tím, že jí papír vhodí do schránky – bezpochyby se bál, že by si ho nevšimla.

Než se Elma přestěhovala, bydlela se svým dlouholetým přítelem Davídem ve čtvrti Vesturbær v západní části Reykjavíku. Jejich byt se nacházel v prvním patře dvoupatrového domu a byl malý, nicméně útulný. Vysoký strom za oknem Elmě chyběl. Jeřáb v okně připomínal obraz, který měnil barvy podle ročního období. V létě byl svěže zelený, na podzim červeno-oranžový a v zimě buď hnědý, nebo bílý. Byt jí chyběl, ale ze všeho nejvíc jí chyběl Davíð.

Před dveřmi svého bytu se zastavila, vytáhla mobil a natukala na něm zprávu. Smazala ji a pak úplně stejný text napsala znovu. Na okamžik zůstala nehnutě stát a potom vybrala Davíðovo číslo. Věděla, že je to k ničemu, ale bez dalšího uvažování zprávu odeslala a vešla dovnitř.

Onoho sobotního večera praskal sál nejoblíbenější restaurace v Akranesu ve švech, nicméně konkurence ve městě nebyla velká. Magnea se narovнала a prohlížela si lidi okolo sebe. Věděla, že dnes vypadá obzvlášť dobře. Tělo jí obepínal černý overal a jen málokdo se jí dokázal nedívat do hlubokého výstřihu. Setkala se s pohledem Bjarniho, který seděl naproti, a ten pohled jí okamžitě naznačil, co je večer čeká. Přesto by raději seděla u stolu pouze s Bjarnim a neměla vedle sebe i jeho rodiče.

Slavili. Bjarni od otce konečně převezme rodinnou firmu. Pracoval v ní od chvíle, kdy dokončil studium na střední odborné škole, a přestože firma patřila rodině, musel si své postavení zasloužit. Pracoval od nevidím do nevidím, i po večerech a o víkendech, a v podstatě firmu už několik let řídil po boku svého otce. Teď ji konečně oficiálně převezme. Plat se mu zdvojnásobil, stejně tak zodpovědnost. Dnes večer však bude odpočívat.

Číšník přinesl láhev červeného vína a nalil ho trochu do Bjarniho skleničky. Bjarni ochutnal, souhlasně pokynul, číšník rozlil víno do skleniček i ostatním a láhev nechal na stole.

„Na zdraví.“ Bjarniho otec Hendrik pozvedl skleničku. „Na Bjarniho a jeho nezastavitelnou píli. Do sbírky si teď může přidat titul ředitele. My rodiče jsme na něj neuvěřitelně pyšní, ale to jsme byli ostatně vždycky.“

Připili si a usrkávali drahé víno. Magnea si dávala pozor, aby pila jen střídmě, a za rudě nalíčené rty vpustila pouhých několik kapek.

„Tam, kde jsem dnes, bych se nikdy nedostal, kdyby mi po boku nestála tahle nádherná žena,“ prohlásil Bjarni a trochu si při tom šlapal na jazyk. Zatímco totiž čekali na jeho rodiče, poručil si whisky a jako vždy, když pil silný alkohol, na sobě brzy pocítil účinky. „Nedokázal bych spočítat, kolikrát jsem kvůli práci přišel domů pozdě, a nikdy, ani jednou

jedinkrát, si moje láska nestěžovala, ačkoli se má sama dost co otáčet.“ Zasněně se zadíval na svou ženu a ona mu přes stůl poslala vzdušný polibek.

Hendrik spokojeně pohlédl na Ásu, ale ta mu úsměv neoplatila a s výrazem nelibosti rychle uhnula pohledem. Magnea si tiše povzddechla. Už dávno vzdala pokusy o získání přízně své tchyně a postupem času jí na tom přestalo záležet. Když spolu s Bjarnim začínali chodit, snažila se ji poznat. Kdykoli k nim jeho rodiče přišli na návštěvu, pokoušela se mít domácnost bez poskvrnky, napekla a dělala, co mohla, aby ji tchyně měla ráda. Ale marně. Ása ji pokaždé odměnila nesouhlasným výrazem, výrazem, který říkal, že koláč je příliš suchý, koupelna dostatečně nezáří a podlahy jsou vytřené špatně. Pro Bjarniho nebude nikdy dost dobrá, ať udělá cokoli.

„Jak ti jde učení, Magneo?“ zeptal se Hendrik. „A co děti, nezlobí tě?“

Na rozdíl od své manželky našel v Magnee velké zalíbení. To byl možná jeden z důvodů Ásiny nevraživosti. Hendrik využíval každou příležitost, aby se Magney dotkl, vzal ji kolem ramen nebo pasu a políbil ji na tvář. Byl to mohutný muž, na rozdíl od své drobné ženy, a v Akranesu o něm kolovaly zvěsti, že při uzavírání obchodů nejedná zrovna v rukavičkách. Měl okouzlující úsměv, který po něm Bjarni zdědil, a silný, poněkud hrubší hlas. S přibývajícím věkem získal jeho obličej drsnější rysy a pravidelným pitím zčervenal. Magnee se ovšem zamlouval víc než Ása a jeho doteky a lehké flirtování si nechala líbit. Připadaly jí celkem nevinné.

„Ani ne, u mě se chovají většinou dobře,“ usmála se na něj Magnea.

V tu chvíli přišel číšník, aby od nich převzal objednávku.

Večer plynul víceméně poklidně; Bjarni a Hendrik mluvili o práci a o fotbale, Ása seděla mlčky, zjevně ponořená

do vlastních myšlenek. Magnea se na oba muže čas od času usmála, tu a tam něco prohodila, ale jinak mlčela stejně jako Ása. Měla tudíž radost, když se rodinné setkání nachýlilo ke konci a oni opustili restauraci. Vlahý noční vzduch jí pronikl pod tenký kabát. Vzala Bjarniho za paži a přitiskla se k němu.

Zbytek večera patřil jen jim dvěma.

Až když vedle ní Bjarni usnul, vybavil se jí ten obličej. Spatřila před sebou tmavé oči, jejichž pohled zachytila, zatímco se rozhlížela po restauraci. Dlouho do noci ležela vzhůru v posteli a pokoušela se zbavit vzpomínek, které se jí zřetelně promítaly za víčky, kdykoli zavřela oči.

Akranes 1989

Tatínek se doma neukázal už spoustu dní a ona se na něj přestala ptát. Maminku vždycky brozně rozesmutnilo, když se jí zeptala. Také věděla, že tatínek už se nevrátí. Řadu dní sledovala, jak k nim lidé přicházejí a zase odcházejí, slyšela je mluvit mezi sebou. Ale jí nikdo nic neřekl. Dívali se na ni, hladili ji po hlavě, jejímu pohledu se však vyhýbali. Z toho mála, co zaslechla, mohla i tak uhodnout, co se stalo. Věděla, že v den, kdy je tatínek opustil, vyjel na moře na člunu. Slyšela hovory o nehodě a o bouři. O bouři, která ji připravila o tatínka.

Tu noc, kdy zmizel, ji probudil vítr, který zběsile narážel do desek z vlnitého plechu na střeše, jako by je chtěl strhnout. Tatínek se jí zjevil ve snu jako živý, se širokým úsměvem na rtech a perličkami potu na čele. Vypadal stejně, jako když ji s sebou onehdy v létě vzal na vyjíždku na člunu. Myslela na něj večer, než šla spát. Jednou jí tatínek řekl, že když bude před spaním myslet na něco hezkého, bude se jí i něco hezkého zdát. Proto myslela na tatínka – byl tím nejhezčím, co si dokázala představit.

Uplynula řada dní a lidé k nim přestali chodit. Nakonec zůstaly samy: ona a maminka. A maminka jí neřekla nic, jakkoli často se jí vyptávala. Její odpovědi nedávaly smysl, posílala ji pryč se slovy, ať si jde hrát ven. Maminka občas dlouho vysedávala na jednom místě a dívala se z okna na moře, přitom kouřila jednu cigaretu za druhou. Mnohem víc než kdy předtím. Chtěla mamince povědět něco milého, třeba že se tatínek

možná jen ztratil a brzy zase najde cestu domů. Ale neodvažovala se. Bála se, že se maminka rozzlobí. A tak mlčela a poslouchala jako hodná holčička. Chodila si hrát ven, říkala toho co možná nejméně a doma se snažila být neviditelná, aby maminka nebyla smutná.

A maminčino břicho zatím dál rostlo.

Schůze bytového družstva předchozího večera se dost protáhla. Ne že by toho na ní museli tolik probrat; místo hovoru k věci však spoustu času spolklo prachobyčejné tlachání. Hlasovalo se až na konci večera a Elma se nedokázala přimět k dřívějšímu odchodu. Nabídka na zakázku byla přijata, což znamenalo, že příspěvky do fondu oprav se dočasně zvýší o deset tisíc islandských korun. Elma by nejraději hlasovala proti, ale neodvážila se, protože většina majitelů byla očividně pro. Oprava dlažby zjevně spěchala. Elma nechtěla být novou majitelkou bytu, jejímž prvním počinem je postavit se proti všem ostatním obyvatelům domu. Navíc na tom zase tolik nezáleželo; její hlas by byl beztak v na-
proště menšině.

Po schůzi se rozhodla, že si půjde lehnout, což by bylo nejrozumnější. Jenže poté, co nějakou dobu neklidně bloumala z jedné místnosti do druhé, se rozhodla vymalovat obývací pokoj. Plechovek s barvou se od chvíle, kdy se nastěhovala, ani nedotkla. Proto nakonec usnula až hrozně pozdě, vyčerpaná a s rukama umazanýma od barvy.

Nyní seděla u nového psacího stolu ve své nové kanceláři a dělalo jí potíže udržet oči otevřené. Nakláněla se dopředu a prázdný pohled upírala na obrazovku před sebou. Vzpomněla si na zprávu, kterou poslala Davíðovi. Představovala si, jak ji otevře, pousměje se a odpoví jí. Bylo to jen zbožné přání, protože dobře věděla, že se od něj odpovědi nedočká.

Na okamžik zavřela oči a cítila, jak se jí zrychluje dech a je stále mělčí. Znovu ten dusivý pocit, jako by ji stěny svíraly ze všech stran. Soustředila se na dýchání.

„Ehm.“ Otevřela oči. Stál před ní nějaký muž a podával jí ruku. „Sævar.“

Elma se rychle vzpamatovala a stiskla jeho mohutnou dlaň. Byla neuvěřitelně měkká.

„Vidím, že už ti dali kancelář,“ usmál se Sævar.

Na sobě měl tmavé džíny a tričko s krátkým rukávem, takže byly vidět jeho zarostlé paže, a lehce voněl vodou po holení. Měl tmavé vlasy a husté vousy. Díky huňatému obočí a drsným rysům obličeje to působilo dojmem, že bydlí spíš v jeskyni než v domě.

„Jo, je bezva. Obstojná kancelář,“ opáčila Elma a odhrnula si z obličeje světlé vlasy.

„Nepřipadá ti fajn přesunout se k nám na venkov?“ zeptal se Sævar, stále ještě s úsměvem na rtech.

Jistě to je ten druhý komisař, o kterém mluvil Hörður. Elma věděla, že u akraneské policie pracuje od svých dvaceti. Nepamatovala si ale, že by ho kdy viděla, když ještě bydlela v Akranesu; sotva však mohl být starší o víc než o pár let. V Akranesu fungovaly jen dvě základní školy a jedna střední odborná. Vzhledem k velikosti města se všichni v podobném věku museli někdy potkat – alespoň to si Elma myslela.

„Jo, moc fajn,“ odpověděla a snažila se, aby to znělo ve-sele, ale připadala si trochu hloupě. Doufala, že kruhy pod jejíma očima nejsou moc vidět, což bylo velmi naivní. Zakrýt jakékoli stopy únavy bylo v silném světle zářivek skutečně těžké.

„Slyšel jsem, žeš pracovala u policie v Reykjavíku. Proč ses rozhodla tam skončit a přesunout se sem?“ zajímalo Sævara.

„Vyrostla jsem tady, takže... asi mi prostě chyběla rodina,“ odvětila Elma.

„Jo, rodina je to nejdůležitější,“ přitakal Sævar. „Člověk si to uvědomí, až když je starší, ale právě rodina hraje v životě nejpodstatnější roli.“

„Starší?“ Elmě to vyrazilo dech. „Ty přece tak starý nejsi.“

„Ne, asi ne.“ Sævar se pousmál. „Pětatřicet, nejlepší roky mám pořád před sebou.“

„To doufám,“ hlesla Elma.

Obvykle se na věk snažila myslet co nejméně. Věděla, že je stále mladá, přesto si však s hrůzou uvědomovala, jak rychle roky ubíhají. Když se jí někdo zeptal na věk, větší nou potřebovala chvíli na rozmyšlenou. Proto odpovídala nejčastěji jen rokem narození. Ročníkem. Jako by byla auto s určitým rokem výroby.

„To doufáme oba,“ odpověděl Sævar a vytratil se.

Krátce nato znovu strčil hlavu do dveří Elminy kanceláře.

„O víkendu jsme měli výjezd, protože někdo zaslechl ženský křik a rámus v bytě o patro výš. Když jsme dorazili na místo, byla situace mírně řečeno špatná. Ten chlápek zmlátil svou ženu tak, až si klouby na rukou odřel do krve. Žena přesto tvrdí, že nechce podat trestní oznámení, ale já předpokládám, že je tak jako tak podáme. I když máme k dispozici potvrzení o zraněních a další důkazy, je vždycky lepší, pokud je dotyčná připravena vypovídat. Už ji propustili z nemocnice a mě napadlo, že si s ní půjdu promluvit. Každopádně si myslím, že by bylo dobré mít s sebou kolegyni. A neuškodí, pokud to bude policajtko, co studovala psychologii,“ usmál se čtverácky.

„Byly to jen dva roky,“ pípala Elma a uvažovala, jak se Sævar dozvěděl o studiu psychologie, kterému se věnovala předtím, než nastoupila na policejní akademii. Nepamatovala si, že by se o tom kdy zmínila. Jistě četl její životopis. „Půjdu s tebou, ale nemůžu zaručit, že nám moje znalosti psychologie k něčemu budou.“

„Ale no tak. Máš moji plnou důvěru.“

Z domu se k nim linula pronikavá vůně jídla. Zaklepali na dveře a chvíli trvalo, než zevnitř zaslechli kroky. Sævar Elmě cestou řekl, že žena, kterou jdou navštívit, pobývá u své babičky.

Krátce nato se dveře s žalostným skřípěním otevřely a v nich se objevila malá svraštělá stařenka s hlubokými vráskami ve tváři. Obličej měla posetý hnědými skvrnami, ale její světle šedé vlasy byly vzhledem k věku nezvykle husté a krásné, dlouhé po ramena a vzadu sepnuté sponou. Žena tázavě zvedla obočí.

„Hledáme Ásdís Sigurðardóttir. Je doma, prosím?“ zeptal se Sævar.

Stařenka se otočila a mlčky jim pokynula, aby ji následovali.

Elma hádala, že dům se od chvíle, kdy byl v sedmdesátých letech postaven, nejspíš moc nezměnil. Podlahu pokrýval koberec a stěny byly obložené tmavými dřevěnými panely. Vůně jídla uvnitř ještě zesílila.

„Zatracenej idiot,“ ulevila si stařenka zničehonic a tak nečekaně, až sebou Elma trhla. „Ten mizera se může pro mě za mě usmažit v pekle. Jenže moje Dísa mě odmítá poslouchat. Ne, ne, nehodlá se o tom bavit. Řekla jsem jí, ať si klidně jde. Ať se mi klidí z domu, když mě nechce poslouchat.“ Najednou se obrátila a popadla Elmu za ruku. „Ale já sama jsem slabá a Dísa to má možná po mně. Nedokážu ji

vyhodit – ne teď. Snad si s ní budete moct promluvit, sedí ve svém bývalém pokoji.“ Ukázala do chodby, pak odešla a cosi nesrozumitelného si přitom mumlala.

Elma a Sævar zůstali stát a pokoušeli se rozklíčovat, které dveře měla stařenka na mysli. Na chodbě se nacházely celkem čtvery a Elma uvažovala, k čemu žena potřebuje tak velký dům. Pokud se nepletla, bydlela v něm sama. Sævar nakonec lehce zaťukal na jedny z nich. Nikdo mu neodpověděl, a tak je opatrně otevřel.

Dívka na posteli byla mnohem mladší, než Elma čekala. Seděla s počítačem na klíně, a když policisté vstoupili, zvedla hlavu. Těžko jí mohlo být víc než pětadvacet, na sobě měla tmavomodrou mikinu s kapucí a bílé kalhoty od pyžama s růžovým vzorem. Vlasy byly stažené do tenkého culíku a obočí obarvené na černo, mnohem tmavší než její hnědé vlasy. Člověk však těžko dokázal vnímat něco jiného než dívčin potlučený obličej. Popraskané rty a modrozelené a hnědé otoky kolem očí.

„Můžu?“ zeptala se Elma a ukázala na kancelářskou židli v nohách postele.

Se Sævarem se dohodli, že hovor povede převážně ona. Dívce bude jistě připadat příjemnější mluvit s ženou, zvláště po tom, co jí udělal ten muž. Když dívka přikývla, Elma se posadila.

„Víte, kdo jsem?“ zeptala se.

„Ne, jak to mám asi tak vědět?“

„Jsem od policie. Pomáháme státnímu zástupci s trestním oznámením na vašeho přítele.“

„Ale já ho nechci podat. Řekla jsem to už v nemocnici,“ pronesla dívka rozhodně a narovнала se.

„Bohužel už to není ve vašich rukou,“ opáčila Elma. Snažila se, aby to znělo přátelsky, a na vysvětlenou dodala: „Když někdo zavolá na policii, máme povolení případ vyšetřit, a pokud je třeba, tak i podat trestní oznámení.“

„Ale vy mi nerozumíte... Já nechci podat trestní oznámení. Tommi je jen... sám to má těžké. Nechtěl to udělat,“ vykřikla dívka rozrušeně.

„Ano, tomu já rozumím, jenže to ho neomlouvá za to, co vám provedl. Řada z nás má těžkosti, ale takhle se proto nechováme.“ Elma se naklonila a zadívala se Ásdís do očí. „Udělal to už někdy dřív?“

„Ne,“ vyhrkla dívka. Pak tenkým hláskem pokračovala: „Nikdy předtím mě nezmlátil.“

„Lékař na vašem těle objevil starší zranění. Přibližně měsíc stará.“

„Netuším, co jsou zač. Pořád někde padám,“ odvětila Ásdís bez zaváhání.

Elma si ji zkoumavě prohlížela.

Nechtěla na ni moc naléhat. Dívka působila křehce a zranitelně, jak tam tak seděla v příliš volném oblečení na své posteli.

„Pokud se nemýlím, je mu o skoro čtyřicet let víc než vám.“

„Ne, je mu šedesát pět. Mně bude dvacet devět,“ opravila ji dívka.

„Moc by nám pomohlo, kdybyste nás doprovodila na stanici a pobavila se o tom s námi, sepsali bychom s vámi protokol,“ navrhla Elma. „Dostala byste tam příležitost vysvětlit nám svůj úhel pohledu.“

Ásdís zavrtěla hlavou a prstem přejela po výšivce na peřině. Elma přečetla písmena: Á. H. S.

„Pro ženy, které jsou ve stejné situaci jako vy, existují různá řešení,“ pokračovala Elma. „Máme poradce, se kterým si můžete promluvit, a v Reykjavíku funguje azylový dům pro ženy, který pomohl už spoustě obětí...“

Ásdís zvedla hlavu a její pohled Elmu donutil odmlčet se uprostřed věty.

„Co znamená H?“ zeptala se Elma po krátké odmlce.

„Harpa. Jmenuju se Ásdís Harpa. To jméno nesnáším. Harpa se jmenovala máma.“

Elma by se ráda zeptala na Ásdísinu matku, ale včas se zarazila. Jistě se stalo něco, kvůli čemu se Ásdís nechce jmenovat po ní, klidně nějaká událost po její smrti. Něco, co způsobilo, že už jí táhne na třicet a bydlí střídavě u babičky a manžela, který se k ní chová takhle. Elma bohužel často viděla i horší případy a okamžitě pochopila, že tady toho příliš nezmůže. Ne dokud nebude Ásdís připravená podniknout něco z vlastní vůle. Elma jen doufala, že pak nebude příliš pozdě. Ásdís se znovu obrátila k počítači a tvářila se, jako by byla v pokoji úplně sama. Elma se poraženecky zadívala na Sævara a zvedla se. Nebylo co dodat.

Ve dveřích se Elma otočila.

„Plánujete se k němu vrátit?“

„Jo,“ hlesla Ásdís, aniž vzhledla od počítače.

„Tak jo, držím vám palce. Klidně nám zavolejte, pokud... pokud budete potřebovat,“ řekla Elma a chystala se zavřít dveře.

„Ničemu nerozumíte,“ zamručela Ásdís vztekle. Elma se zastavila ve dveřích a ohlédla se. Ásdís zaváhala a pak tiše řekla: „Nemůžu na něj podat trestní oznámení. Jsem těhotná.“

„Tím spíš byste se mu měla vyhýbat,“ opáčila Elma a zadívala se jí do očí. Mluvila pomalu a rozvážně, kladla důraz na každou slabiku, protože doufala, že k dívce ta slova proniknou. Moc velké naděje si ovšem nedělala.

Bylo po čtvrté, když Elma zašla do kuchyňky. Venku už byla tma. Káva z termosky byla vlháká a chutnala, jako by tam stála už od rána. Elma vylila obsah šálku do dřezu, otevřela skříňku a hledala čaj.

„Čaj máme v zásuvce,“ ozval se čísi hlas za jejími zády, až sebou trhla.

S dotyčnou už se toho dne pozdravila, a tak věděla, že se jmenuje Begga a pracuje jako řadová policistka. Begga vypadala o dost mladší než ona, jistě jí ještě nebylo ani třicet. Měla tmavě blond vlasy po ramena, byla vysoká a urostlá. Její nos by slušel každému králi. Elma si všimla, že i když se Begga neusmívá, dělají se jí ve tvářích dolíčky.

„Promiň, nechtěla jsem tě vyděsit,“ omluvila se Begga. Otevřela zásuvku a ukázala na krabičku s čajovými sáčky.

„Díky,“ řekla Elma. „Dáš si taky?“

„Jo, ráda. Jeden hrnek bych si s tebou dát mohla,“ přitakala Begga a posadila se k malému stolu.

Elma čekala, až se voda v rychlovarné konvici začne vařit, a pak ji nalila do dvou hrnků. Z lednice vytáhla krabici mléka a spolu s kostkovým cukrem ji položila na stůl.

„Jsi mi nějaká povědomá.“ Begga klidně míchala čaj a zkoumala Elmu pohledem. „Chodila jsi do Grundaskóli?“

Elma přikývla. Přesně do té školy v jižní části Akranesu chodila.

„Myslím, že si tě pamatuju. Musela jsi být v deváté třídě, když jsem já byla v sedmé. Nenarodila ses v pětaosmdesátém?“

„Správně,“ odpověděla Elma a napila se horkého čaje.

Begga byla mnohem starší, než hádala, byly bezmála stejný ročník.

„Pamatuju si tě,“ usmála se Begga, takže její dolíčky ještě více vynikly. „Měla jsem fakt radost, když jsem slyšela, že se k místní policii co nevidět přidá nějaká ženská. Jak sis asi všimla, jsme tu v menšině, je to spíš chlapecký svět.“

„To jo. Ale mně se mezi chlapy líbí,“ namítla Elma. „S většinou z nich vycházím moc dobře.“

„Jo, s většinou jo. Já se tu každopádně cítím skvěle,“ dodala Begga.

Patřila k lidem, kteří se v podstatě nikdy nepřestanou usmívat. Ačkoli se neusmívala. Mohlo za to něco v rysech jejího obličej.

„Žiješ tu už od malička?“ zajímalo Elmu.

„Jo,“ potvrdila Begga. „Miluju to tady. Lidi jsou super, na ulicích není žádný provoz a všechno je blízko. Nikam jinam mě to netáhne. Navíc jsem přesvědčená, že kámoši, co se odstěhovali, se zase vrátí – většina z těch, co opustí Akranes, se sem vrátí,“ řekla rázně. „Jako třeba ty.“

„Jako třeba já,“ zopakovala Elma a zadívala se do svého hrnku.

„Proč ses rozhodla vrátit?“ zeptala se Begga.

Elma přemýšlela, jak často bude muset na tuhle otázku odpovídat, a užuž se chystala použít nacvičenou odpověď, ale pak se zarazila. Z Beggy vyzařovala příjemná energie. „Chyběla mi rodina a samozřejmě je fajn, když člověk nemusí trčet v zácpe. Ale...“ Zaváhala. „Rozpadl se mi vztah.“

„Chápu.“ Begga k ní přistrčila ošatku se sušenkami slepenými krémem a sama si jednu vzala. „Byli jste spolu dlouho?“

„Hádám, že jo. Devět let.“

„Páni, já jsem s nikým nevydržela ani půl roku,“ rozesmála se Begga zvonivě. „Ale mám velmi důvěrný vztah s jedním krasavcem. Je pěkně chlupatý a po večerech se ke mně strašně rád tulí.“

„Pes?“ hádala Elma.

„Těsně vedle,“ zašklebila se Begga. „Kocour.“

Elma se usmála. Begga se jí ohromně zamlouvala. Podle všeho jí bylo jedno, co si o ní myslí ostatní; byla jiná, aniž by se o to nějak zvlášť snažila.

„Co se vlastně stalo?“

„Kdy?“

„Mezi tebou a tím, cos s ním byla devět let.“ Begga se uchichtla.

Elma si povzdechla. Na Davíða teď myslet nechtěla.

„Změnil se,“ řekla. „Nebo jsem se možná změnila já. Nevím.“

„Podvedl tě? Ten, se kterým jsem chodila šest měsíců, mi zahrnul. Ani to nebyla fyzická nevěra, jen jsem zjistila, že je